

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/38/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616206448
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2616206448.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Eva Barcajová, v právnej veci navrhovateľa: W. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. Q. XXX/XX, F., proti osobe oprávnenej na výživné: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XX, G., zastúpená advokátkou: JUDr. Zdenka Hulmanová, Kysucká cesta 3, Žilina, o zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní osoby oprávnenej na výživné proti rozsudku Okresného súdu Senica z 18. októbra 2016 č.k. 11Pc/4/2016-52, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušuje vyživovaciú povinnosť navrhovateľa voči osobe oprávnenej z platenia výživného, uloženú rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 27C/55/2010-76 zo dňa 23.07.2010 s účinnosťou od 15.10.2014. O trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 62 ods. 1, § 78 ods. 1 ZoR (zákon č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil tým, že zo zisteného skutkového stavu veci a z vykonaného dokazovania vyvodil ten záver, že v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine prišlo k podstatným zmenám pomerov odôvodňujúcim zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výške výživného, pretože zistil, že osoba oprávnená na výživné okrem toho, že je plnoletá, ukončila štúdium a je zamestnaná od 14.10.2014, odkiaľ má pravidelný príjem, teda je schopná sama sa o seba postarať. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd vyhovel návrhu a vyživovaciú povinnosť navrhovateľa k odporkyni zrušil s účinnosťou od 15.10.2014 tak ako žiadal navrhovateľ.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie osoba oprávnená na výživné, navrhujúc jeho zmenu tak, že vyživovacia povinnosť bude zrušená od 01.10.2016. Podľa odvolateľky súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolateľka bola po ukončení vysokoškolského štúdia od 14.10.2014 zamestnaná, išlo však len o dohody mimo pracovného pomeru, nešlo o sústavný pracovný pomer. Odvolateľka si stále hľadá trvalé zamestnanie, pričom nemá možnosť zamestnať sa vo vyštudovanom odbore. V súčasnosti nie je schopná samostatne z vlastných prostriedkov uspokojiť svoje potreby. Výživné od navrhovateľa vo výške 50,- Eur nemala vždy včas a v plnej výške, musela ho vymáhať aj exekučne. Aj po ukončení vysokoškolského štúdia naďalej potrebovala pomoc matky, výživné v sume 50,- Eur jej pomáhalo uspokojiť len minimálnu časť nákladov. Zrušenie vyživovacej povinnosti ku dňu skončenia vysokoškolského štúdia je v tomto prípade v rozpore s dobrými mravmi, navrhovateľ sa o svoju dcéru nikdy nezaujímal, neplnil si vyživovaciú povinnosť

riadne a včas, pričom platenie výživného 50,- Eur mesačne nemohlo vážne zasiahnuť do životnej úrovne navrhovateľa. K vyjadreniu navrhovateľa uviedla, že dôvodom na exekučné vymáhanie výživného bolo niekoľkomesačné omeškanie. Samotný navrhovateľ sa o odvolateľku nikdy nezaujímal. Odvolateľka nikdy nezneužívala platenie výživného od otca, bola naň odkázaná, výška 50,- Eur však nikdy nemohla pokryť ani len základné potreby dieťaťa. Aj preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi požadovať od oprávnenej na výživné vrátenie už spotrebovaného výživného.

Navrhovateľ sa vyjadril k odvolaniu, navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podľa neho odvolateľka uvádza v odvolaní nepravdivé skutočnosti, výživné platil 24,9 rokov, omeškal sa iba raz o 5 dní, čo spôsobila odvolateľka, keď neprevzala platbu. Poukazoval na to, že odvolateľka s ním vždy komunikovala len prostredníctvom súdov, nikdy sa o neho nezaujímal. Odvolateľka len umelo vytvára potrebu dostávať od navrhovateľa výživné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenu osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 C.m.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p., § 68 C.m.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie osoby oprávnenej na výživné nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie nároku na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Odvolateľka vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové tvrdenia či právne argumenty než tie, ktoré uplatnila už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi v dostatočnej miere vysporiadal.

Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením súd v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 157 CMP rozsudok vo veciach výživného možno na návrh zmeniť alebo zrušiť, ak sa zmenia pomery.

Podľa § 78 ods. 1 ZoR (Zákon o rodine č. 36/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Podľa § 62 ods. 1 ZoR plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Zánik vyživovacej povinnosti je u každej oprávnenej osoby individuálnou záležitosťou. U dieťaťa sa zohľadňuje vek, jeho zdravotný stav, štúdium ako príprava na budúce povolanie a uplatnenie sa v spoločnosti, samotná schopnosť zamestnať sa a vykonávať prácu, jeho majetkové pomery atď. Dieťa je schopné samo sa živiť až vtedy, keď je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby z pravidelnej odmeny za svoju prácu, pritom musí to byť práca, ktorá zodpovedá jeho fyzickým a psychickým schopnostiam. Len samotná skutočnosť, že dieťa je schopné nejakej zárobkovej činnosti (ako je napr. brigáda) nestačí, aby došlo k zániku vyživovacej povinnosti. Zákon jasne uprednostňuje záujem oprávneného - dieťaťa, a preto v prípade, že ak sa dieťa rozhodne pokračovať v ďalšom vzdelávaní, hoci už ukončilo prípravu na konkrétne povolanie, povinnosť rodičov vyživovať dieťa nezaniká. Dôležitým faktorom v tomto prípade je aj skutočnosť, či existuje reálna možnosť dieťaťa zamestnať sa. Nie je však vylúčené, aby vyživovacia povinnosť rodičov trvala aj v prípade, keď sa dieťa po skončení strednej odbornej školy rozhodne pokračovať v štúdiu na vysokej škole iného odborného zamerania. Možno teda konštatovať, že dieťa je schopné sa samo živiť vtedy, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Môže sa stať, že takáto okolnosť nenastane nikdy, napríklad v prípade ťažkej invalidity dieťaťa. Povinnosť rodičov živiť svoje dieťa netrvá v prípade, ak dieťa už ukončilo primeranú prípravu na povolanie, má primeraný zdravotný stav, existujú preň pracovné príležitosti, avšak dieťa o ne nemá záujem a z vlastnej vôle nepracuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že naposledy bolo výživné upravené rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 27C/55/2010-76 zo dňa 23.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.12.2010, kedy bolo výživné zvýšené na sumu 50,- Eur mesačne s účinnosťou od 01.08.2010. Podľa vyjadrenia navrhovateľa a aj z predložených dokladov vyplýva, že naposledy zaplatil výživné v mesiaci 10/2016. Z písomného vyjadrenia osoby oprávnenej na výživné ako aj z dokladov, ktoré predložila súd zistil, že táto ukončila 27.05.2014 bakalárske štúdium na VŠ. V štúdiu chcela pokračovať alebo nebola prijatá. Od 14.10.2014 sa zamestnala na základe Dohody o vykonaní práce a od 15.10.2014 do 31.12.2014 na základe Dohody o pracovnej činnosti. Dňa 12.11.2015 uzatvorila pracovnú zmluvu na dobu určitú od 15.11.2015 do 29.02.2016 a následne uzatvorila služobnú zmluvu od 01.03.2016 do 18.04.2016, kedy dosahovala príjem cca 300,- Eur. Od 19.04.2016 do 31.08.2016 pracovala na základe Dohody o vykonaní práce a od 01.09.2016 pracuje na Dohodu o pracovnej činnosti s príjmom cca 150,- Eur. Prácu vykonáva u tohto istého zamestnávateľa a od 09/2014 si neustále hľadá prácu, avšak bezvýsledne. Býva s matkou, ktorá má príjem cca 500,- Eur netto, pričom ich náklady na domácnosť predstavujú sumu cca 300,- Eur. Z lustrácie v Sociálnej poisťovni vyplýva, že odvolateľka bola zamestnaná a za obdobie 15.10.2014 až 31.12.2014 mala vymeriavací základ spolu vo výške 1.330,- Eur, v roku 2015 mala vymeriavací základ spolu vo výške 2.874,27 Eur, za obdobie 01-10/2016 mala vymeriavací základ spolu vo výške 3.244,69 Eur.

Odvolací súd si osvojil zhodné skutkové tvrdenia účastníkov, nemajúc pochybnosť o ich pravdivosti, podľa § 37 CMP, týkajúce sa ukončenia štúdia výživou oprávnenej osoby na vysokej škole dňom 27.05.2014, jej následné zamestnanie sa od 15.10.2014. Uvedené skutkové tvrdenia boli v súlade s vykonaným dokazovaním listinami. Bol preto daný zákonný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči jeho plnoletej dcére ako výživou oprávnenej osobe, ktorá sa prestala pripravovať na svoje budúce povolanie štúdiom na vysokej škole a zamestnala sa.

Preukázanou schopnosťou samostatne sa živiť bolo uzavretie pracovnoprávneho vzťahu so zamestnávateľom výživou oprávnenej osoby na základe dohody o vykonaní práce. Tomu zodpovedajúcim časovým momentom bol v danom prípade 15.10.2014, v ktorom mesiaci výživou oprávnenej osobe prislúchala mzda za uplynulý mesiac a kedy z vlastnej mzdy bola schopná uspokojiť svoje životné náklady. Získanie pravidelného príjmu zo zárobkovej činnosti, vykonávanej na základe dohody o vykonaní práce, viedlo k zániku vyživovacej povinnosti navrhovateľa. Aj keď išlo len o dohodu o vykonaní práce, odvolateľka na jej základe mala pravidelný príjem, pričom za obdobie 15.10.2014 až 31.12.2014 mala vymeriavací základ spolu vo výške 1.330,- Eur, a teda neobstojí jej tvrdenie, že z dohody mala príjem len cca 150,- Eur mesačne. Aj keď v niektorých mesiacoch roku 2015 mala príjem nižší, vyživovacia povinnosť navrhovateľa zanikla v dôsledku zamestnania sa odvolateľky už od 15.10.2014, pričom k obnoveniu vzniku vyživovacej povinnosti mohlo dôjsť napríklad v prípade, keby odvolateľka pokračovala v štúdiu na vysokej škole, čo sa však nestalo. Odvolateľka nijako nepreukázala

svoje tvrdenie, že z dosahovaného príjmu nemala dostatok prostriedkov na uspokojovanie svojich potrieb. Pre posúdenie okamihu zániku vyživovacej povinnosti navrhovateľa k odvolateľke nebolo rozhodujúce, aké boli ich vzájomné vzťahy, prípadne či v minulosti musela odvolateľka vymáhať od navrhovateľa výživné cez exekúciu.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 52 C.m.p..

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.